

Felnyomták az autót. Na, nem vésszesen, csak a hátsó háromszögablakot, de így is elég észrevehető a dolog. Mármint annak, aki szándékozik kirámolni. Ezért aztán, amíg ki nem cserélik az üvegcserépekkel bőven harmatozó, teljesen fölöslegesen odarakott ablakocskát, az autó a garázs jótékony homályában dekkol. Én meg elcsámcsozhatok a tapasztalatokon. Ha vannak. Vannak. Nem túl fontosak, de vannak.

Kezdődött, hogy órát tartottam a Kolibri Színház Pinceszínházában, pályájukat kezdő növendék-hallgatóknak, abban a színházteremben, ahol pár hét óta, próbaidőre vállalt és vállalkozott intendánsként, azon ügyködöm, hogy egy új értelmiségi pincét-színházat-kocsmát buheráljak össze. (A *buherálok* szó etimológiájáról bővebben Jankovics tanár úrnál, érdeklődni bátran, ő ugyanis a szó eredetét, homályba vesző okokból, némi Esterházy közvetítéssel, ifjabb Rajk Lászlóhoz vezeti vissza. E meggyőződésében az a közleményem sem volt képes megtántorítani, hogy a szót, buherálok, kubikus apámtól viszonylag sokszor hallottam kora gyermekkoromban, aki vélhetően nehezen kerülhetett kapcsolatba a belügyminiszter Rajk Lászlóval, kitől a kifejezést nyilván örökölte korunk ismert politikusa és képzőművésze is.) A lényeg, persze, hogy a művészeti tanulmányok fényéből feljöttem a valóságos fényre, és a kicsit ősziés-téliés délutánban azt láttam, hogy a háromszögablak beverve van. Nem rútul, egy rosszabb képzőművész élete végéig tökölhette ilyen kiváló törésmintákon, de nem is túl szépen, éppenséggel a meglepetéstől majd hogy elhánytam magam. Menti a lélek, ami menthető. Milyen jó is, teszem, hogy nem a nagy ablakok valamelyikét verte be a sarházi! (Nem kérek bocsánatot a szóért, és még kicsit szégyenkezem is amiatt, hogy egy ilyen szintelen-szagtalan minősítéssel intézem el azt a genya, briganti, mocsokláda, seggfej, faszkalap, degenerált, anyakoitáló stb. férget, aki békés autók háromszögablakait veri be délutánonként, míg gazdáik Euripidész Kentaur című szatíráját próbálják hallgatóik sápatag lelkére ráfösteni.) Sóhajtottam fel, folytatnám a hosszú zárójeles mondat előtt megkezdett téves viselkedésforma rögzítését, volna, ha nem tudnám, hogy korai volt sóhaj, milyenjózás, nem tudtam, meg voltam könnyebbülve. Lemondva programok, Árkossy rendező (remélem!) tettetett könnyedséggel mond le arról, hogy megnézzem A szebeni fiúk első jelmezes próbáját, nem merem az autót az utcán hagyni, bárki csak benyúl, hátsó ajtó ki, ember be, cucc ki, vagy csak be, és autót el. El, védett helyre el, fedezékbe! Telefon ide, oda, elsősorban gyakorlati érzékkel áldott/vert feleségemnek, aki rögtön kideríti, hogy a Szentendrei úti Renault-szervizbe kell mennem, ott mindent megoldanak, van rá telefonban ígéret. Judit lányomat nem viszem zongorázni, Sára lányommal nem trécselek irodalmi problémákról és jelentős tanári tévedésekről, hajtok a csúcsban Szentendre felé. Szerviz olyan, mint az álom. Magyar huszonegyedik század. Ez speciel komoly. Hatalmas monitor, rajta-benne programok, szerkezetek, rajzok és adatok. Egy szép és csupa mosoly lány vezet oda, formaruhás és kellemes férfiú alkatrészt keres, talált, sülyed a monitoron. Csak egy kérdés, mosolyog ravaszskán, milyen a biztosítása? Mondom, ilyen. Akkor nem fizet a biztosító. Nem-e? E nem? Nem. Kevés a kár. A kurvája! Nem ő, momentán. Nem tudta volna a délutáni genya a szép nagy első szélvédőt felnyomni, vagy a hátsó ablakot a fűtőszálakkal? Vagy, mondjuk, ha már ennyire igénytelen, az oldalablakok valamelyikét? Mert mi is a kár maga? Összeg. Ha az Iskolakultúránál kapott havi díjazással hasonlítom össze, annál egyharmad résszel nagyobb, abban az esetben, természetesen, amikor ösztöndíjként számoljuk el a honort, azaz adómentesen. Ha adózva számolunk, akkor a havi honor háromszorosa. Lapvég, miegymás, per három hónap. Ha a színházi oktatás díjazásával hasonlítjuk, éppen tizennégy hónapig dolgozhatom ingyen. Egy tenyérnyi ablaküvegért, az autóba. Ha csak egy kicsit emberibb ez az állat, akkor nagyobbat üt. Felületileg nagyobbat. Nincs már ezekben a banditákban sem becsület. És ezen a ponton fogtam gyanút. Nem akarta, hogy nekem jó legyen! Hogy a biztosító fizessen, teljes összeg, mínusz tíz százalék. Akkor nem is bandita. – Akkor rossz barát, biztos ismerős. Csak annyit akart, hogy szívjak. Akkor csak szimpla magyar állampolgár, magyar testvér. Rokon, jelentem, megtörtént. Szívtam. Lehet öröm. Három hónapig ingyen-lapvég. Vagy tizennégy hónap színtanodai ingyen-tanítás. Magyar táj, magyar ecsettel, fogom a pemzlit. 1998.

zalan